Tento dokument je třeba brát jako dokumentační nástroj a instituce nenesou jakoukoli odpovědnost za jeho obsah

►**B**

DRUHÁ SMĚRNICE RADY

ze dne 22. června 1988

o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb a kterou se mění směrnice 73/239/EHS

(88/357/EHS)

(Úř. věst. L 172 , 4.7.1988, s. 1)

Ve znění:

		Úřední věstník		
		Č.	Strana	Datum
►**M1**	Směrnice Rady ze dne 8. listopadu 1990,	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Směrnice Rady 92/49/EHS ze dne 18. června 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES ze dne 16. května 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/14/ES ze dne 11. května 2005,	L 149	14	11.6.2005

▼B

DRUHÁ SMĚRNICE RADY

ze dne 22. června 1988

o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého pojištění jiného než životního, kterou se stanoví opatření k usnadnění účinného výkonu volného pohybu služeb a kterou se mění směrnice 73/239/EHS

(88/357/EHS)

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na čl. 57 odst. 2 a článek 66 této Smlouvy,

s ohledem na návrh Komise ([1]),

ve spolupráci s Evropským parlamentem ([2]),

s ohledem na stanovisko Hospodářského a sociálního výboru ([3]),

vzhledem k tomu, že je nutné rozvinout vnitřní pojistný trh a pro dosažení tohoto cíle je žádoucí usnadnit pojišťovnám, které mají sídlo ve Společenství, poskytování služeb v členských státech, a tak umožnit pojistníkům, aby se mohli obracet nejen na pojistitele usazené v jejich zemi, nýbrž i na pojistitele, jejichž sídlo je ve Společenství a kteří jsou usazeni v jiných členských státech;

vzhledem k tomu, že podle Smlouvy je od ukončení přechodného období v souvislosti s volným pohybem služeb zakázána jakákoli diskriminace na základě skutečnosti, že pojišťovna není usazena v členském státě, ve kterém jsou služby poskytovány; že tento zákaz diskriminace se vztahuje na služby poskytované jakoukoli provozovnou ve Společenství, ať již se jedná o sídlo podniku, agenturu nebo pobočku;

vzhledem k tomu, že z praktických důvodů je žádoucí definovat poskytování služeb s přihlédnutím jak k místu provozovny pojistitele, tak i k místu, kde se nachází riziko; že by proto měla být rovněž přijata definice umístění rizika; že je navíc žádoucí rozlišovat mezi činností vykonávanou prostřednictvím provozovny a činností vykonávanou v rámci volného pohybu služeb;

vzhledem k tomu, že je žádoucí doplnit první směrnici Rady 73/239/EHS ze dne 24. července 1973 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přístupu k činnosti v přímém pojištění jiném než životním a jejího výkonu ([4]), dále jen „první směrnice“, naposledy pozměněnou směrnicí 87/343/EHS ([5]), a to hlavně za účelem vyjasnění pravomocí a prostředků kontroly náležejících orgánům dozoru; že je také žádoucí přijmout zvláštní ustanovení týkající se přístupu k činnostem vykonávaným v rámci volného pohybu služeb, jejich výkonu a dozoru nad nimi;

vzhledem k tomu, že pojistníci, kteří s ohledem na své postavení, svůj význam nebo s ohledem na povahu rizika, které má být pojištěno, nepotřebují zvláštní ochranu ve státě, ve kterém se nachází riziko, by měli získat úplnou svobodu využití co nejširšího pojistného trhu; že je na druhou stranu třeba zaručit ostatním pojistníkům přiměřenou ochranu;

vzhledem k tomu, že zájem chránit pojistníky a nepřipustit jakékoli narušení hospodářské soutěže odůvodňuje koordinaci pravidel odpovídajících aktiv (kongruence) stanovených první směrnicí;

vzhledem k tomu, že předpisy platné v členských státech, které se týkají právní úpravy pojistné smlouvy, se i nadále liší; že v souladu s pravidly, která přihlížejí ke konkrétním okolnostem, lze v určitých případech povolit svobodnou volbu práva, kterým se bude řídit pojistná smlouva, a to i jiného, než je právo státu, ve kterém se nachází riziko;

([1]) Úř. věst. C 32, 12.2.1976, s. 2.
([2]) Úř. věst. C 36, 13.2.1978, s. 14, Úř. věst. C 167, 27.6.1988 a rozhodnutí ze dne 15. června 1988 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).
([3]) Úř. věst. C 204, 30.8.1976, s. 13.
([4]) Úř. věst. L 228, 16.8.1973, s. 3.
([5]) Úř. věst. L 185, 4.7.1987, s. 72.

▼B

vzhledem k tomu, že oblast působnosti této směrnice by měla zahrnovat povinné pojištění, ale měla by zároveň vyžadovat, aby smlouva kryjící takové pojištění byla v souladu se zvláštními předpisy vztahujícími se na toto pojištění, jak je upravuje členský stát ukládající povinnost pojištění;

vzhledem k tomu, že ustanovení první směrnice o převodu kmene pojištění by měla být posílena a doplněna ustanoveními týkajícími se specificky převodu kmene pojistných smluv uzavřených v rámci poskytování služeb na jinou pojišťovnu;

vzhledem k tomu, že z oblasti působnosti ustanovení, která se specificky týkají volného pohybu služeb, by měla být vyloučena určitá rizika, u kterých specifická pravidla přijatá členskými státy činí uplatňování těchto ustanovení vzhledem k jejich povaze a sociálnímu dopadu nevhodné; že tato vyloučení by měla být znovu přezkoumána poté, co tato směrnice bude po určitou dobu uplatňována;

vzhledem k tomu, že v zájmu ochrany pojistníků by měla být v současném stadiu koordinace členským státům poskytnuta možnost omezit současné provozování činnosti vykonávané v rámci volného pohybu služeb a činnosti na základě svobody usazování; že žádné takové omezení nelze uplatnit tam, kde pojistníci tuto ochranu nepotřebují;

vzhledem k tomu, že přístup k činnosti a využívání zásady volného pohybu služeb by mělo podléhat postupům zaručujícím dodržování ustanovení týkajících se jak finančních záruk, tak i pojistných podmínek pojišťovnami; že tyto postupy mohou být zmírněny v případech, kdy činnost vykonávaná v rámci volného pohybu služeb se týká pojistníků, kteří s ohledem na své postavení, význam nebo s ohledem na povahu rizika, které má být pojištěno, nevyžadují zvláštní ochranu ve státě, ve kterém se nachází riziko;

vzhledem k tomu, že je nutné stanovit zvláštní spolupráci, pokud jde o volný pohyb služeb, mezi příslušnými orgány dozoru členských států a mezi těmito orgány a Komisí; že by také měla být přijata opatření pro zavedení systému sankcí, které by byly uplatňovány v případech, kdy pojišťovna poskytující služby nedodrží předpisy členského státu, ve kterém je poskytována služba;

vzhledem k tomu, že až do další koordinace by technické rezervy měly podléhat předpisům a dozoru členského státu poskytování služeb, pokud toto poskytování služeb zahrnuje rizika, u kterých chce členský stát přijímající příslušnou službu poskytnout zvláštní ochranu pojistníkům; že však v případě, kdy tato snaha chránit pojistníky není odůvodněná, by technické rezervy měly i nadále podléhat předpisům a dozoru členského státu, ve kterém je usazen pojistitel;

vzhledem k tomu, že některé členské státy nezatěžují pojistné smlouvy žádným druhem nepřímého zdanění, zatímco většina států ukládá zvláštní daně a jiné druhy poplatků včetně zvláštních přirážek určených institucím provádějícím kompenzace; že struktura a výše těchto daní a poplatků se v jednotlivých členských státech, jež je ukládají, značně liší; že je žádoucí vyhnout se situaci, kdy existující rozdíly mohou vést k narušení hospodářské soutěže v pojišťovacích službách mezi členskými státy; že až do další harmonizace je prostředkem nápravy těchto nedostatků použití daňového systému a jiných druhů poplatků členskými státy, ve kterých se nachází riziko, a že je věcí členských států, aby vytvořily metodu zabezpečující vybírání takových daní a poplatků;

vzhledem k tomu, že je žádoucí zabránit nekoordinovanému uplatňování této směrnice a směrnice Rady 78/473/EHS ze dne 30. května 1978 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se soupojištění v rámci Společenství ([1]), které by mohlo vést k existenci tří různých systémů v každém členském státě; že kritéria definující v této směrnici „velká rizika“ by tudíž měla také definovat rizika, která budou kryta podle úprav soupojištění ve Společenství;

([1]) Úř. věst. L 151, 7.6.1978, s. 25.

▼B

vzhledem k tomu, že je ve smyslu článku 8c Smlouvy vhodné vzít v úvahu k rozsahu úsilí, jež budou muset vynaložit některé ekonomiky, které se liší stupněm vývoje; že je proto žádoucí uzavřít s některými členskými státy přechodná ujednání pro postupné uplatňování specifických ustanovení této směrnice, která se týkají volného pohybu služeb,

PŘIJALA TUTO SMĚRNICI:

HLAVA I

Obecná ustanovení

Článek 1

Účelem této směrnice je:

a) doplnit první směrnici 73/239/EHS;

b) stanovit zvláštní ustanovení vztahující se k volnému pohybu služeb pojišťovnami a k pojistným odvětvím uvedeným ve zmíněné směrnici.

Článek 2

Pro účely této směrnice se rozumí:

a) „první směrnicí“

směrnice 73/239/EHS;

b) „pojišťovnou“

— pro účely hlav I a II:

jakýkoli podnik, kterému bylo vydáno úřední povolení podle článku 6 nebo 23 první směrnice,

— pro účely hlav III a V:

jakýkoli podnik, kterému bylo vydáno úřední povolení podle článku 6 první směrnice;

c) „provozovnou“

sídlo, agentura nebo pobočka pojišťovny, s přihlédnutím k článku 3;

d) „členským státem, ve kterém se nachází riziko“

— členský stát, ve kterém se nachází majetek, pokud se pojištění vztahuje buď na budovy, nebo na budovy a jejich obsah, pokud je obsah kryt stejnou pojistnou smlouvou,

— členský stát registrace, pokud se pojištění vztahuje na vozidla jakéhokoli typu,

— členský stát, ve kterém pojistník uzavřel pojistnou smlouvu, pokud se jedná o pojistné smlouvy na dobu maximálně čtyř měsíců, které kryjí rizika na cestách nebo o dovolených, bez ohledu na odvětví,

— ve všech případech, které nejsou výslovně zahrnuty v předcházejících odrážkách, členský stát, ve kterém má pojistník své obvyklé bydliště, nebo jestliže je pojistník právnickou osobou, členský stát, ve kterém se nachází provozovna, jíž se smlouva týká;

e) „členským státem provozovny“

členský stát, ve kterém se nachází provozovna kryjící riziko;

f) „členským státem, ve kterém jsou poskytovány služby,“

členský stát, ve kterém se nachází riziko, pokud je kryto provozovnou nacházející se v jiném členském státě.

Článek 3

Pro účely první směrnice a této směrnice se každá trvalá přítomnost pojišťovny na území členského státu pokládá za agenturu nebo pobočku, a to i v případě, kdy tato přítomnost nemá formu pobočky nebo agen-

▼B

tury, ale je pouze kanceláří vedenou vlastními zaměstnanci pojišťovny nebo osobou, která je sice nezávislá, avšak má trvalé zmocnění jednat za pojišťovnu podobným způsobem, jako by jednala agentura.

Článek 4

Pro účely této směrnice a první směrnice nezahrnují všeobecné a zvláštní podmínky pojistné smlouvy zvláštní podmínky určené k tomu, aby v jednotlivém případě vyhověly konkrétním okolnostem rizika, které má být kryto.

HLAVA II

Doplňující ustanovení k první směrnici

Článek 5

V článku 5 první směrnice se doplňuje nové písmeno, které zní:

„d) „velkými riziky“

i) rizika zařazená do odvětví 4, 5, 6, 7, 11 a 12 bodu A přílohy;

ii) rizika zařazená do odvětví 14 a 15 bodu A přílohy, jestliže pojistník profesionálně vykonává průmyslovou nebo obchodní činnost nebo svobodné povolání a riziko se týká této činnosti;

iii) rizika zařazená do odvětví 8, 9, 13 a 16 bodu A přílohy, pokud pojistník překročí limity u alespoň dvou z následujících tří hledisek:

první etapa: do 31. prosince 1992:

— celková bilance: 12,4 milióny ECU,

— čistý obrat: 24 miliónu ECU,

— průměrný počet zaměstnanců během finančního roku: 500.

druhá etapa: od 1. ledna 1993:

— celková bilance: 6,2 miliónu ECU,

— čistý obrat: 12,8 miliónu ECU,

— průměrný počet zaměstnanců během finančního roku: 250.

Pokud pojistník patří do skupiny podniků, pro které se vede konsolidované účetnictví ve smyslu směrnice 83/349/EHS ([1]), uplatňují se výše uvedená kritéria na základě konsolidovaných účtů.

Každý členský stát může doplnit kategorii uvedenou pod bodem iii) o rizika pojišťovaná profesními sdruženími, společnými podniky nebo dočasnými seskupeními.

Článek 6

Pro účely čl. 15 odst. 2 prvního pododstavce a článku 24 první směrnice postupují členské státy, pokud jde o pravidla týkající se odpovídajících aktiv, v souladu s přílohou k této směrnici.

Článek 7

1. Rozhodné právo pojistných smluv zmíněných v této směrnici kryjících rizika nacházejících se v členských státech se určuje takto:

([1]) Úř. věst. L 193, 18.7.1983, s. 1.“

▼B

a) Jestliže má pojistník své obvyklé bydliště nebo ústředí na území členského státu, ve kterém se nachází riziko, je pro pojistnou smlouvu rozhodné právo tohoto členského státu. Pokud to však právo tohoto členského státu připouští, mohou si smluvní strany zvolit právo jiného státu.

b) Jestliže pojistník nemá své obvyklé bydliště ani ústředí v členském státě, ve kterém se nachází riziko, mohou si smluvní strany zvolit uplatnění buď práva členského státu, ve kterém se nachází riziko, nebo práva státu, ve kterém má pojistník své obvyklé sídlo nebo ústředí.

c) Pokud pojistník vykonává obchodní nebo průmyslovou činnost nebo svobodné povolání a smlouva kryje dvě nebo více rizik spojených s těmito činnostmi nacházejících se v různých členských státech, rozšiřuje se svoboda volby rozhodného práva smlouvy i na právo těchto členských států a státu, ve kterém má pojistník své obvyklé bydliště nebo ústředí.

d) Bez ohledu na ustanovén v písmenech b) a c), pokud členské státy zmíněné v uvedených písmenech poskytují větší svobodu volby rozhodného práva smlouvy, mohou smluvní strany této svobody využít.

e) Bez ohledu na ustanovení v písmenech a), b) a c), pokud jsou rizika krytá smlouvou omezena na pojistné události, ke kterým dochází v jiném členském státě, než ve kterém se nachází riziko, jak je uvedeno v čl. 2 písm. d), mohou si strany vždy zvolit právo tohoto jiného státu.

▼M2

f) Pro rizika uvedená v čl. 5 písm. d) směrnice 73/239/EHS si mohou smluvní strany zvolit kterékoli právo.

▼B

g) Skutečností, že v případech zmíněných v písmenech a) nebo f) strany zvolily některé právo, pokud jsou všechny ostatní aspekty týkající se situace v době volby práva spojeny pouze s jedním členským státem, nesmí být dotčeno použití nutně použitelných pravidel práva tohoto členského státu, to znamená pravidel, ze kterých právo daného státu nepřipouští odchylky ve smluvních ustanoveních.

h) Volba práva zmíněná v předchozích případech musí být vyjádřena nebo projevena s dostatečnou určitostí podmínkami smlouvy nebo okolnostmi případu. Není-li tomu tak nebo pokud k volbě nedošlo, uplatní se na smlouvu právo státu, který je se smlouvou ze všech států zmíněných v příslušných výše uvedených ustanoveních tohoto článku v nejtěsnější spojitosti. Na oddělitelnou část smlouvy, která má s některým ze států zmíněných v těchto písmenech těsnější spojitost, může být jako výjimka použito právo tohoto jiného státu. Pokud není zjištěno něco jiného, předpokládá se, že smlouva má nejtěsnější spojitost s členským státem, ve kterém se nachází riziko.

i) Sestává-li stát z několika územních jednotek, z nichž každá má své právní normy pro smluvní závazky, pak pro účely určení rozhodného práva podle této směrnice se každá tato jednotka pokládá za stát.

Členský stát, ve kterém různé územní jednotky mají své vlastní právní normy pro smluvní závazky, není povinen uplatňovat tuto směrnici na kolize mezi právními řády těchto jednotek.

2. Nic v tomto článku neomezuje uplatňování pravidel platných v místě sídla rozhodujícího orgánu v situaci, kdy jsou tato pravidla nutně použitelná, bez ohledu na to, kterým právem se smlouva jinak řídí.

Pokud tak stanoví právo členského státu, mohou být uplatňovány nutně použitelné právní normy členského státu, ve kterém se nachází riziko, nebo členského státu ukládajícího povinnost uzavřít pojistnou smlouvu, jestliže a nakolik podle právních předpisů těchto států musí být tyto normy použity bez ohledu na rozhodné právo smlouvy.

Jestliže smlouva pokrývá rizika nacházející se ve více než jednom členském státu, považuje se pro účely použití tohoto odstavce smlouva za složenou z více smluv, z nichž každá se týká pouze jednoho členského státu.

▼B

3. S výhradou předchozích odstavců uplatňují členské státy na pojistné smlouvy zmíněné v této směrnici své obecné zásady mezinárodního práva soukromého týkající se smluvních závazků.

Článek 8

1. Za podmínek stanovených v tomto článku mohou pojišťovny nabízet a uzavírat smlouvy o povinném pojištění v souladu s pravidly této směrnice a první směrnice.

2. Pokud členský stát ukládá povinnost uzavřít pojištění, vyhovuje smlouva této povinnosti, pouze pokud je v souladu se zvláštními předpisy ohledně tohoto pojištění, která přijal daný členský stát.

3. Pokud je v případě povinného pojištění v rozporu právo členského státu, ve kterém se nachází riziko, s právem členského státu, který ukládá povinné pojištění, je rozhodným právem právo posledně uvedeného státu.

4. ►M2 a) S výhradou písmene c) se čl. 7 odst. 2 třetí pododstavec použije, jestliže pojistná smlouva poskytuje krytí ve více členských státech, z nichž alespoň jeden ukládá povinnost uzavřít pojištění. ◄

▼M2

▼B

c) Členský stát může odchylně od článku 7 stanovit, že rozhodným právem pro smlouvu o povinném pojištění je právo státu, který ukládá povinnost uzavřít pojištění.

d) Pokud v členském státě, který ukládá povinnost uzavřít pojištění, musí pojistitel oznámit příslušným orgánům jakýkoli zánik krytí, může být tento zánik namítán vůči poškozeným třetím osobám pouze za podmínek stanovených právními předpisy dotyčného státu.

5. a) Každý členský stát sdělí Komisi rizika, na něž se podle jeho právních předpisů vztahuje povinné pojištění, přičemž uvede

— zvláštní předpisy týkající se tohoto pojištění,

— údaje, které musí být uvedeny v osvědčení, jež musí pojistitel vydat pojištěné osobě, pokud tento stát vyžaduje potvrzení o splnění povinnosti uzavřít pojištění. Členský stát může požadovat, aby tyto údaje obsahovaly i prohlášení pojistitele o tom, že smlouva je v souladu se zvláštními předpisy týkajícími se dotyčného pojištění.

b) Komise zveřejní údaje uvedené v písmenu a) v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

c) Členský stát přijímá jako potvrzení o splnění povinnosti uzavřít pojištění osvědčení, jehož obsah je v souladu s písm. a) druhou odrážkou.

Článek 9

1. V článku 9 a čl. 11 odst. 1 první směrnice se poslední pododstavce nahrazují tímto:

„Avšak údaje uvedené v písmenech a) a b) o všeobecných a zvláštních pojistných podmínkách a sazbách pojistného se nevyžadují ohledně rizik uvedených v čl. 5 písm. d).“

2. V článcích 8 a 10 první směrnice se odstavce 3 nahrazují tímto:

„3. Tato koordinace nebrání členským státům zachovat a přijímat právní a správní předpisy týkající se zejména nutnosti, aby řídící pracovníci měli odbornou kvalifikaci, a schvalování stanov, všeobecných a zvláštních pojistných podmínek, sazeb pojistného a všech ostatních dokladů potřebných pro obvyklý výkon dozoru.

▼B

Pokud jde o rizika uvedená v čl. 5 písm. d), nesmějí však členské státy přijímat předpisy vyžadující schvalování nebo soustavné oznamování všeobecných a zvláštních pojistných podmínek, sazeb pojistného nebo tiskopisů a jiných písemností, které pojišťovna hodlá používat při svém styku s pojistníky. Mohou požadovat pouze nesoustavné oznamování těchto podmínek a jiných dokladů, za účelem ověření dodržování právních a správních předpisů ohledně těchto rizik, přičemž tento požadavek nesmí zakládat předběžnou podmínku pro to, aby pojišťovna mohla vykonávat svou činnost.

Pokud jde o rizika uvedená v čl. 5 písm. d), smějí členské státy zachovat nebo zavádět předchozí oznamování nebo schvalování zamýšleného zvýšení pojistných sazeb pouze jako součást obecného systému kontroly cen.

Tato koordinace rovněž nebrání členským státům, aby u pojišťoven, které žádají o povolení pro odvětví 18 v bodě A přílohy nebo jim již bylo vydáno, ověřovaly jejich přímé nebo nepřímé lidské a materiální zdroje, včetně kvalifikace jejich lékařských týmů a kvality vybavení, které mají k dispozici pro plnění závazků vyplývajících z tohoto pojistného odvětví.“

Článek 10

V článku 19 první směrnice se doplňuje nový odstavec, který zní:

„3. Každý členský stát přijme veškerá nezbytná opatření, aby zajistil, že orgány příslušné pro dozor nad pojišťovnami mají nezbytné pravomoci a prostředky pro výkon dozoru nadčinností pojišťoven usazených na jeho území, včetně činností vykonávaných mimo toto území, v souladu se směrnicemi Rady upravujícími tyto činnosti a k tomu, aby mohly zajistit, že tyto směrnice jsou dodržovány.

Tyto pravomoci a prostředky musí dozorčím orgánům umožnit zejména

— podrobně prověřovat situaci pojišťovny a veškeré její činnosti, kromě jiného pomocí

  — shromažďování informací nebo vyžadování dokladů týkajících se pojišťovací činnosti,

  — provádění kontrol přímo na místě v objektu pojišťovny,

— přijímat ve vztahu k pojišťovně jakákoli přiměřená a nezbytná opatření, aby její činnost byla v souladu s právními a správními předpisy, které musí v každém členském státě dodržovat, a zejména s obchodním plánem, pokud je závazný, a pro zabránění nebo odstranění jakýchkoli nesrovnalostí ohrožujících zájmy pojištěných osob,

— zajistit, aby opatření vyžadovaná dozorčími orgány byla uskutečněna v případě potřeby i vynucením, případně soudní cestou.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že orgány dozoru mohou obdržet veškeré informace o smlouvách, které mají zprostředkovatelé.“

Článek 11

1. Článek 21 první směrnice se zrušuje.

▼M2

▼B

HLAVA III

Zvláštní ustanovení o volném pohybu služeb

Článek 12

1. Tato hlava se vztahuje na případy, kdy pojišťovna prostřednictvím provozovny nacházející se v členském státě kryje riziko, které se ve smyslu čl. 2 písm. d) nachází v jiném členském státě; posledně uvedený stát je pro účely této hlavy členským státem, ve kterém jsou poskytovány služby.

2. Tato hlava se nevztahuje na operace, pojišťovny a instituce, na které se nevztahuje první směrnice, ani na rizika krytá veřejnoprávními subjekty uvedenými v článku 4 uvedené směrnice.

▼M2

▼M1

Článek 12a

1. Tento článek se použije, pokud pojišťovna prostřednictvím své provozovny v členském státě kryje riziko zařazené do odvětví 10 bodu A přílohy směrnice 73/239/EHS (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce), které se nachází v jiném členském státě.

2. Členský stát, ve kterém jsou poskytovány služby, musí na pojišťovně požadovat, aby se stala členem národní kanceláře a garančního fondu tohoto státu a podílela se na jejich financování.

Na pojišťovně však nesmí být požadováno, aby provedla jakoukoli platbu nebo aby poskytla jakýkoli příspěvek kanceláři nebo fondu členského státu, ve kterém jsou poskytovány služby, na rizika krytá v rámci poskytování služeb, kromě plateb či příspěvků vypočtených na stejném základě jako u pojišťoven kryjících rizika spadající do odvětví 10 (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce) prostřednictvím provozovny v uvedeném členském státě podle přijatého pojistného za uvedené odvětví v uvedeném členském státě nebo počtu rizik, jež jsou v uvedeném odvětví v uvedeném státě kryta.

3. Tato směrnice nezbavuje pojišťovnu poskytující služby případné povinnosti dodržovat v členském státě poskytování služeb pravidla o krytí zvýšených rizik, pokud se tato pravidla vztahují na pojišťovny usazené v tomto státě.

4. Členský stát, ve kterém jsou poskytovány služby, musí na pojišťovně vyžadovat, aby zabezpečila, že osoby uplatňující nároky z událostí vzniklých na jeho území se nedostanou do méně výhodné situace v důsledku toho, že pojišťovna kryje riziko zařazené do odvětví 10 (kromě občanskoprávní odpovědnosti dopravce) v rámci poskytování služeb, a nikoli prostřednictvím provozovny v uvedeném státě.

K tomuto účelu musí členský stát, ve kterém jsou poskytovány služby, na pojišťovně vyžadovat, aby ustanovila zástupces bydlištěm nebo usazeného na jeho území, který bude shromažďovat všechny nutné informace o škodných případech a který bude mít dostatečné pravomoci pro zastu povánípojišťovny ve vztahu k poškozeným osobám uplatňujícím nároky, včetně zmocnění k vyplácení částek odpovídajících nárokům na náhradu škody, i pravomoc zastupovat tuto pojišťovnu nebo případně dát ji zastupovat před soudy nebo orgány tohoto členského státu ve vztahu k těmto nárokům na náhradu škody.

Po tomto zástupci lze také požadovat, aby zastupoval pojišťovnu před příslušnými orgány členského státu, ve kterém jsou poskytovány služby, při kontrole existence a platnosti pojistek pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel.

▼M1

Členský stát, ve kterém jsou poskytovány služby, nesmí na ustanoveném zástupci požadovat, aby jménem pojišťovny, která jej ustanovila, vykonával jiné činnosti, než jsou uvedeny ve druhém a třetím pododstavci. ►M4 ——— ◄

Ustanovení zástupce samo o sobě neznamená otevření pobočky nebo agentury ve smyslu čl. 6 odst. 2 písm. b) směrnice 73/239/EHS a tento zástupce není provozovnou ve smyslu čl. 2 písm. c) této směrnice.

▼M3

Jestliže pojišťovna nejmenovala zástupce, mohou členské státy dát souhlas se jmenováním škodního zástupce jmenovaného v souladu s článkem 4 směrnice 2000/26/ES ([1]), který je zmocněn vykonávat funkce zástupce jmenovaného v souladu s tímto odstavcem.

▼M1

▼M2

Článek 14

Každá pojišťovna, který hodlá poprvé vykonávat činnost v jednom nebo více členských státech v rámci volného pohybu služeb, nejprve informuje příslušné orgány domovského členského státu, přičemž uvede povahu rizik, která hodlá krýt.

▼M2

Článek 16

1. Do jednoho měsíce od oznámení podle článku 14 příslušné orgány domovského členského státu předají a sdělí členskému státu nebo členským státům, na jejichž území hodlá pojišťovna vykonávat svou činnosti v rámci volného pohybu služeb

a) potvrzení, že pojišťovna má minimální míru solventnosti vypočtenou v souladu s články 16 a 17 směrnice 73/239/EHS;

b) pojistná odvětví, pro jejichž provozování bylo pojišťovně vydáno povolení;

c) povahu rizik, která pojišťovna hodlá krýt v členském státě, ve kterém mají být poskytovány služby.

Zároveň o tom uvědomí dotyčnou pojišťovnu.

Každý členský stát, na jehož území pojišťovna hodlá v rámci volného pohybu služeb krýt rizika zařazená do odvětví 10 v bodě A přílohy směrnice 73/239/EHS s vyloučením odpovědnosti dopravce, může požadovat, aby pojišťovna

— sdělila jméno a adresu zástupce uvedeného v čl. 12a odst. 4 uvedené směrnice,

— předložila prohlášení, že se stala členem národní kanceláře pojistitelů a garančního fondu členského státu, ve kterém jsou poskytovány služby.

2. Pokud příslušné orgány domovského členského státu nesdělí informace uvedené v odstavci 1 ve stanovené lhůtě, vyrozumí v téže lhůtě pojišťovnu o důvodech svého odmítnutí. Toto odmítnutí lze napadnout u soudu v domovském členském státě.

3. Pojišťovna může zahájit činnost k potvrzenému datu, ke kterému je uvědoměna o sdělení uvedeném v odst. 1 prvním pododstavci.

([1]) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/26/ES ze dne 16. května 2000 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a o změně směrnic Rady 73/239/EHS a 88/357/EHS (Úř. věst. L 181, 20.7.2000, s. 65).

▼M2

Článek 17

Pro každou změnu, kterou pojišťovna hodlá provést v informaci uvedené v článku 14, se použije postup podle článků 14 a 16.

▼B

Článek 26

1. Formou soupojištění ve Společenství ve smyslu směrnice 78/473/EHS mohou být kryta rizika vymezená v čl. 5 písm. d)první směrnice.

2. Ustanovení této směrnice týkající se rizik vymezených v čl. 5 písm. d) první směrnice se vztahují na vedoucího pojistitele.

HLAVA IV

Přechodná ustanovení

Článek 27

1. Na Řecko, Irsko, Španělsko a Portugalsko se vztahují tato přechodná opatření:

i) Do 31. prosince 1992 mohou na všechna rizika uplatňovat jiný režim, než který je stanoven pro rizika uvedená v čl. 5 písm. d) první směrnice;

ii) Od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1994 se uplatní na velká rizika režim uvedený v první směrnici v čl. 5 písm. d) bodech i) a ii); na rizika uvedená v bodě iii) zmíněného čl. 5 písm. d) stanoví uvedené členské státy spodní hranice pro jejich použití;

iii) *Španělsko*

— Od 1. ledna 1995 do 31. prosince 1996 se použijí spodní hranice první etapy uvedené v čl. 5 písm. d) bodu iii) první směrnice,

— Od 1. ledna 1997 se použijí spodní hranice druhé etapy.

Portugalsko, Irsko a Řecko

— Od 1. ledna 1995 do 31. prosince 1998 se použijí spodní hranice první etapy uvedené v čl. 5 písm. d) bodu iii) první směrnice,

— Od 1. ledna 1999 se použijí spodní hranice druhé etapy.

▼M1

Odchylka povolená od 1. ledna 1995 se vztahuje pouze na smlouvy kryjící rizika zařazená do odvětví 3, 8, 9, 10, 13 a 16 umístěná výhradně v jednom ze čtyř členských států, na které se vztahují přechodná ustanovení.

▼B

2. Do 31. prosince 1994 se čl. 26 odst. 1 této směrnice nepoužije na rizika, která se nacházejí ve čtyřech členských státech uvedených v tomto článku. Po přechodné období od 1. ledna 1995 se za rizika uvedená v čl. 5 písm. d) bodu iii) první směrnice, která se nacházejí v těchto členských státech a jsou způsobilá pro krytí soupojištěním ve Společenství ve smyslu směrnice 78/473/EHS, pokládají rizika, která převýší spodní hranice uvedené v odst. 1 bodu iii) tohoto článku.

HLAVA V

Závěrečná ustanovení

Článek 28

Komise a příslušné orgány členských států úzce spolupracují za účelem usnadnění dozoru nad přímým pojištěním v rámci Společenství.

▼B

Každý členský stát uvědomí Komisi o všech větších potížích vzniklých uplatňováním této směrnice, kromě jiného všech potíží vzniklých v případě, kdy členský stát zjistí mimořádný přesun činnosti v pojišťovnictví na úkor pojišťoven usazených na jeho území a ve prospěch poboček a agentur umístěných v těsné blízkosti za jeho hranicemi.

Komise a příslušné orgány dotyčných členských států tyto potíže co nejrychleji prošetří za účelem nalezení vhodného řešení.

Jestliže to bude nutné, podá Komise Radě vhodné návrhy.

Článek 29

Komise podává Radě pravidelné zprávy o rozvoji pojistného trhu za podmínek volného pohybu služeb, první z nich k 1. červenci 1993.

Článek 30

Pokud tato směrnice odkazuje na ECU, je jeho směnná hodnota v národních měnách, která se má používat od 31. prosince každého roku, protihodnota z posledního dne předcházejícího měsíce října, pro který jsou k dispozici směnné hodnoty ECU ve všech měnách Společenství.

Článek 2 směrnice 76/580/EHS ([1]) se použije pouze na články 3, 16 a 17 první směrnice.

Článek 31

Každých pět let Rada na základě návrhu Komise přezkoumává a v případě nutnosti mění částky uvedené v této směrnici v ECU, přičemž bere v úvahu vývoj hospodářské a měnové situace ve Společenství.

Článek 32

Členské státy změní své vnitrostátní předpisy tak, aby byly v souladu s touto směrnicí, do 18 měsíců ode dne jejího oznámení ([2]) a neprodleně o tom uvědomí Komisi.

Předpisy pozměněné v souladu s tímto článkem se použijí ve lhůtě 24 měsíců ode dne oznámení této směrnice.

Článek 33

Po oznámení této směrnice členské státy zajistí, aby byly Komisi sděleny znění hlavních ustanovení právních a správních předpisů, která přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 34

Nedílnou součástí této směrnice je příloha.

Článek 35

Tato směrnice je určena členským státům.

([1]) Úř. věst. L 189, 13.9.1976, s. 13.
([2]) Tato směrnice byla oznámena členským státům dne 30. června 1988.

▼B

PŘÍLOHA I

PRAVIDLA TÝKAJÍCÍ SE ODPOVÍDAJÍCÍCH AKTIV

Měna, ve které jsou splatné závazky pojistitele, se určuje podle následujících pravidel:

1. V případech, kdy je krytí poskytnuté smlouvou vyjádřeno v konkrétní měně, považují se závazky pojistitele za splatné v této měně.

2. V případech, kdy krytí poskytnuté smlouvou není vyjádřeno v žádné měně, považují se závazky pojistitele za splatné v měně země, ve které se nachází riziko. Pojistitel však může zvolit měnu, ve které je vyjádřeno pojistné, pokud existují oprávněné důvody pro takovou volbu.

   Může tomu tak být, jestliže se v době, kdy je uzavírána smlouva, jeví pravděpodobným, že pojistné plnění bude poskytnuto v měně pojistného, a nikoli v měně země, ve které se nachází riziko.

3. Členské státy mohou pojistiteli povolit, aby za měnu, ve které musí poskytnout krytí, považoval buď tu, kterou použije podle svých získaných zkušeností, nebo při nedostatku takových zkušeností měnu země, v níž je usazen,

   — pro smlouvy kryjící rizika zařazená do odvětví 4, 5, 6, 7, 11, 12 a 13 (pouze občanskoprávní odpovědnost výrobců) a

   — pro smlouvy kryjící rizika zařazená do jiných odvětví, kde v souladu s povahou rizik má být plnění poskytnuto v jiné měně než té, která by vyplývala z použití výše uvedených postupů.

4. Pokud byla pojistiteli oznámena pojistná událost a je splatná v určité měně odlišné od měny vyplývající z použití výše uvedených postupů, považují se závazky pojistitele za splatné v uvedené měně, a zejména v měně, která byla pro vyplacení náhrady pojistitelem určena soudním rozhodnutím nebo dohodou pojistitele s pojištěným.

5. Pokud je pojistná událost ohodnocena v měně, která je pojistiteli známa předem, ale je odlišná od měny vyplývající z použití výše uvedených postupů, mohou pojistitelé považovat své závazky za splatné v této měně.

6. Členské státy mohou povolit pojišťovnám, aby nekryly své technické rezervy odpovídajícími aktivy, pokud by použití výše uvedených postupů vedlo k tomu, že by byla pojišťovna — ať se jedná o sídlo nebo pobočku tato částka povinna, aby vyhověla zásadě odpovídajícího krytí, držet v určité měně aktiva, jejichž výše by nepřesahovala 7 % aktiv existujících v jiných měnách.

   Avšak

   a) v případě, že odpovídající aktiva technických rezerv mají být v řeckých drachmách, irských librách a portugalských escudos, nesmí překročit tato částka

      — 1 milión ECU během přechodného období končícího 31. prosincem 1992,

      — 2 milióny ECU od 1. ledna 1993 do 31. prosince 1998;

   b) v případě, že odpovídající aktiva technických rezerv mají být v belgických francích, lucemburských francích a španělských pesetách, nesmí tato částka překročit 2 milióny ECU během přechodného období končícího 31. prosincem 1996.

   Od konce přechodných období stanovených v písmenech a) a b) se na tyto měny vztahuje obecný režim, pokud Rada nerozhodne jinak.

7. Členské státy mohou rozhodnout, že nebudou vyžadovat, aby pojišťovny — ať se jedná o sídlo nebo pobočky — splnily zásadu odpovídajícího krytí tam, kde jsou závazky splatné v jiné měně, než je měna jednoho z členských států Společenství, pokud jsou investice v této měně regulované, pokud měna podléhá omezení v převodech nebo pokud z podobných důvodů není vhodná pro krytí technických rezerv.

▼M2

8. Pojišťovny mohou držet neodpovídající aktiva na pokrytí částky, která nepřesahuje 20 % jejich závazků v jedné konkrétní měně.

9. Členský stát může stanovit, že pokud podle předcházejících postupů musí být závazek pokryt aktivy, která jsou vyjádřena v měně některého členského státu, je tento požadavek také požadován za splněný, pokud jsou tato aktiva vyjádřena v ECU.

▼B

PŘÍLOHA 2A

Pojistně technický účet

1. Celkové hrubé zasloužené pojistné
2. Celkové náklady na pojistná plnění
3. Náklady na provize
4. Hrubý pojistně technický výsledek

▼B

PŘÍLOHA 2B

Pojistně technický účet

1. Hrubé pojistné za poslední pojistný rok
2. Hrubá částka pojistného plnění v posledním pojistném roce (včetně rezervy na konci pojistného roku)
3. Náklady na provize
4. Hrubý pojistně technický výsledek